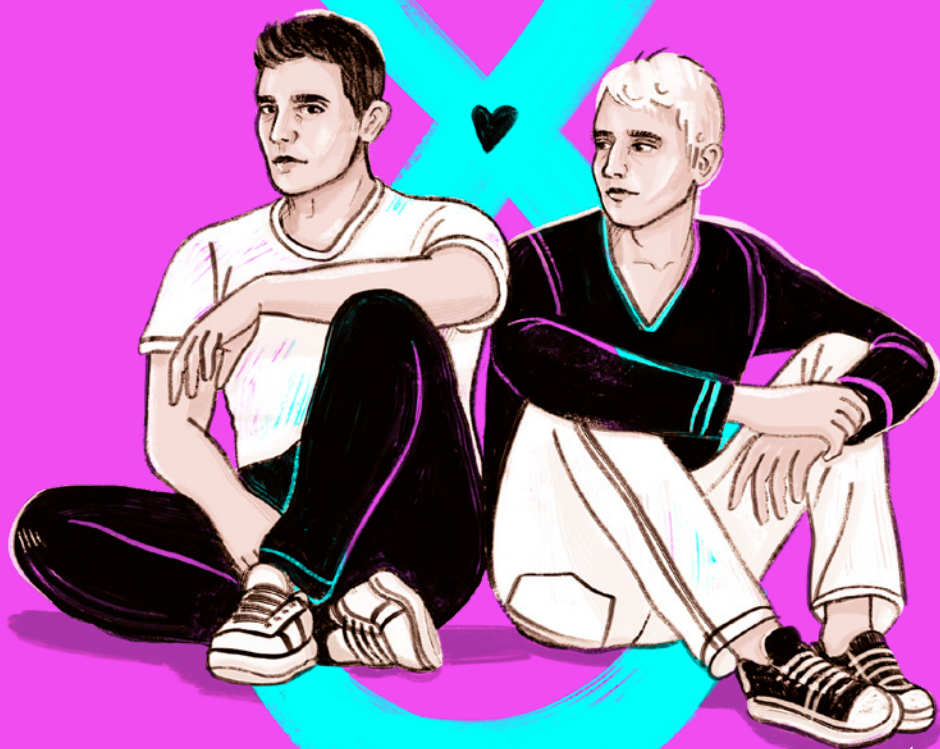

NEW ADULT

ALEŠ NOVOTNÝ

OD PRVNÍ CHVÍLE

ROMANTIKA

COSMOPOLIS

ALEŠ NOVOTNÝ

OD PRVNÍ CHVÍLE

Text @ Aleš Novotný, 2025
Ilustrace obálky @ Leny Vítková, 2025
@ Grada Publishing, a. s., 2025

ISBN 978-80-271-5396-1

Věnováno kamarádce Terči Šenkýřové

*„Na konci vždy vše dobře dopadne.
A jestli to dobře nedopadlo,
tak to potom ještě není konec.“*

JOHN LENNON

Část první

Za zvuku bijících srdcí

Miky

Listopad 1994

Ten den lilo jako z konve. Studené kapky deště ťukaly do okenních tabulek dětského pokoje, který jsem tehdy sdílel se svými staršími bratry Kryštofem a Jonášem. Máma mě popoháněla, abych si pospíšil s obouváním, že pak musí ještě něco vyřídit na obecním úřadě, a než jsme vyšli z domu, vtiskla mi do rukou malý bílý deštník s červeně vyvedenými číslicemi. Rozevřel jsem ho a přitáhl si tenkou bundu až ke krku. Venku mě máma vzala za ruku a kvapným krokem jsme se vydali po chodníku směrem ke školce, kam jsem docházel teprve třetí měsíc. Kryštof tou dobou nastoupil do první třídy a Jonáš do třetí.

Chladný vítr si pohrával s máminými dlouhými šaty, přes které si přehodila kabátek. Z modrošedé oblohy stále vydatně pršelo, kapky se rozpleskávaly o naše deštníky a tříštily se na drobounké částečky.

Zastavili jsme u přechodu pro chodce, kde se máma rozhlédla na obě strany, což dělávala pokaždé, abych si to vštlpil do paměti a nikdy mě nedejbož nenapadlo jen tak bez rozmyslu vběhnout do vozovky. Následoval jsem tedy jejího příkladu, načež jsme přeběhli na druhou stranu silnice.

Myslím, že můj pohled na chvíli zbloudil ke stromu, z jehož košaté koruny vzlétlo k nebesům hejno špačků, než jsem stočil hlavu před sebe: u dřevěného plotu

ohraničujícího pozemek školky stála mladá žena v dlouhém tmavém kabátě a shlížela na mokrý chodník. Dřepěl tam malý kluk zhruba v mém věku, v ruce držel deštník, pod nímž se krčilo střapaté kotě, které jsem tu a tam vídal, když jsme s učitelkami trávili čas na zahradě.

„Beny, pojd', už musíme jít,“ pobídla žena kluka.

Chlapec se nehnul ani o píd', jako by její výzvu nejdřív neslyšel, a dál chránil deštníkem toho maličkého černo-bílého tvora. Potom na svou mámu upřel smutný, prosebný výraz.

„Neboj, schová se pak někam, kde je sucho. Nemusíš se bát,“ utěšovala ho. Když jsme je míjeli, pozdravila žena mou matku milým hlasem: „Dobrý den.“

Máma jí pozdrav opětovala stejně příjemným tónem a pokračovala v cestě. Otáčel jsem se za klukem a kotětem do té chvíle, než jsme prošli vstupní brankou a oba se mi ztratili z dohledu.

Po zbytek dne jsem nedokázal myslet na nic jiného. Neustále jsem dumal nad tím, jestli se kotě před lijákem opravdu někam schovalo, a když jsem si kreslil za pracovním stolem obrázek domečku s křivým komínem, uvažoval jsem, kdo byl ten kluk, co se tak nezištně vzdal pohodlí a sucha, jen aby tvoreček nepromokl.

Beny

Červen 1996

Uvázlo mi v paměti, jak to dopoledne slunce nemilosrdně žhnulo. S kluky jsme chtěli na pískovišti postavit nedobytnou pevnost, ale nedokázali jsme se pořádně shodnout na tom, jak bude vypadat. Každý přišel s úplně jinou představou a během zanícené diskuze, která spíše připomínala povykování jeden přes druhého, se mi začalo chtít čurat, takže jsem s dovolením učitelky zaběhl zpátky do budovy a přes chodbu zamířil na záchody. Sotva jsem však vešel dovnitř, zaslechl jsem z jedné kabinky potlačovaný pláč. Do prostoru se ostře zařízlo dovření dveří, takže dotyčný v tu ránu zmlkl.

„Haló,“ zvolal jsem, ale žádná odpověď nepřišla.

V zrcadle nad umyvadly jsem zpozoroval svůj zvědavý výraz, načež jsem se odebral do kabinky.

„Haló, ozvi se. Něco se ti stalo?“ zeptal jsem se, když jsem si stáhl kalhoty. Ticho narušoval jen tryskající čůrek, jenž po dopadu zurčel.

„Jestli mi neřekneš, co se stalo, dojdou pro učitelku,“ pohrozil jsem mu, poté co jsem po sobě spláchl.

„Ne, prosím, nechod' pro ni,“ ozval se z kabinky unylý klučičí hlásek.

„A co se ti stalo?“ vyzvídál jsem nadále.

„Budeš se mi smát,“ prohlásil a zaštkal.

„Nebudu, slibuju.“

„Budeš. Kryštof s Jonášem se mi vždycky smějou, že jsem počůránek.“

„Takže ses počůral?“ zeptal jsem se.

Žádná reakce.

„Jestli jo, nebudu se ti smát. Taky se mi to stává, třeba když mám v noci zlé sny nebo když to prostě nestihnu na záchod,“ pokoušel jsem se ho ukonejšit.

„Jo. A nechci, aby se to někdo dozvěděl. Když se to ostatní dozví, budou se mi smát,“ znovu se bezradně rozvzlykal kluk.

„A Kryštof s Jonášem jsou tvoji bráchové?“

„Jo, jsou starší a pořád si ze mě dělají legraci,“ postěžoval si a znovu popotáhl. „Hrozně mě to studí.“

„Můžu zaběhnout za učitelkou a přivést ji. Nikdo by se to nedozvěděl. Věděla by to jenom ona,“ navrhl jsem, jakmile jsem vyšel z kabinky.

„Když já nevím.“

„Stejně tě za chvílku začnou hledat. Takhle se to aspoň ostatní nedozví,“ nabádal jsem ho. „A já to nikomu neřeknu. Slibuju.“

Na okamžik nastal klid.

„Tak jo,“ zahuhlal poté vděčně.

„Hned jsem tu.“ Opláchl jsem si ruce v umyvadle a pelášil jsem zpátky na zahradu, kde jsem vyhledal naši učitelku a nenápadně, tak, aby nás nikdo jiný neslyšel, jsem ji zasvětil do situace. Poděkovala mi a vyrazila klukovi na pomoc.

Já jsem se vrátil na pískoviště. Kluci se pořád neshodli, jak bude ona nedobytná pevnost vypadat.

Miky

Říjen 1999

Beny mě přes dlouhou předsíň zavedl do svojí obrovské ložnice, kterou jsem mu tolik záviděl, protože na rozdíl ode mě se nemusel tísnit v jednom pokojíčku s dalšími dvěma bratry. K němu domů jsme chodili jen párkrát do roka. Nechápal jsem proč, vždyť dům jeho rodičů byl dvakrát větší než ten náš, a nabízel mnohem víc prostoru.

Jeho tátu jsem nikdy nepotkal, pracoval jako řidič kamionu a doma trávil jen víkendy, zato jeho mámu jsem vídal poměrně často. Skoro vždycky seděla uvelebená na gauči, navlečená do ležérního, neforemného oblečení, světlé vlasy stažené do ledabylého drdolu, v ruce svírala ovladač a přepínala mezi těmi pár kanály, co tehdy televize nabízela. Hltala *Riskuj!* a *Kolotoč* a *Áčko*, vlastně takřka cokoliv.

Když to odpoledne odtrhla pohled od obrazovky a její oči si našly mou tvář, usmála se tak automaticky a přirozeně, že tím vyčarovala úsměv na obličej i mně. Poznamenala, jak ráda mě zase po delší době vidí, a zajímala se, jak se mi daří ve škole. Nejspíš by mě dočista vyzpovídala, ale Beny ji v zárodku utnul a oznámil jí, že budeme zevlovat u něj v pokoji, na což jen odvětila, že nám později přinese svačinu a džus.

„Proč jsme vlastně tak málo u vás?“ vyzvídal jsem, když Beny dovíral dveře.

„Nevím, u nás je dost nuda.“ Pokrčil rameny, v hořejší polici, na které se tísnila jeho sbírka kaktusů, popadl modré tamagochi a zaskuhral. „Krucí, zase mi ten pes chcípl, a to jsem ho krmil, než jsem šel do školy.“

„Tobě aspoň funguje. Mně ho Kryštof minulej týden rozbil,“ postěžoval jsem si a svalil se na otočnou židli u jeho psacího stolu, na němž měl vystavené roboty z lega. „Mně to u vás přijde lepší. U nás je málo místa, a navíc tam furt otravuje Kryštof.“

„Aspoň se nenudíš,“ zazubil se. Na nočním stolku mu ležela napůl zabalená čokoláda. Kousek z ní odlomil a nacpal si ho do pusy. „Chceš taky?“ nabídl i mně.

„Ne,“ odmítl jsem.

„A chceš jít dneska do bunkru?“

Pár metrů od jejich domu se rozprostíral lesík. Protékala jím malá říčka a na podzim se jím plížila neproniknutelná mlha. Beny tam kdysi dávno, snad ještě v první třídě, objevil plácek mezi shlukem křovisek, kam jsme nanosili nejružnější věci: stará dřevěná prkna, z nichž jsme si vyrobili lavičky a stolek, pár krámů, co jsme vystrachali na půdě, nebo kamení na ohniště. Když jednou Beny přinesl zapalovač, odvážili jsme se udělat si sami táborák. Kouřilo se z něj jako z Vesuvu. Opékali jsme si špekáčky, a jak jsme se zakecali a já přestal dávat pozor, tak mi ten můj sklouzl z klacku přímo do ohniště. Beny však okamžitě zareagoval a vytáhl mi ho. Kupodivu byl poživatelný. To místo pro nás představovalo takový uzavřený mikrokosmos, kam jsme se po škole uchýlovali a vydrželi tam celé odpoledne, kecali o všem a o ničem, zatímco nám nad hlavami švitořili ptáci.

„Nevím, dopoledne pršelo, takže bude všude bahno, a mamka by zase vyváděla, že jsem jak čuně,“ odpověděl jsem. Navíc se mi líbilo být u něj v pokoji. Jeho máma mi prozradila, že jsem jediný kamarád, kterého si domů kdy přivedl, a musím připustit, že mi to tehdy docela lichotilo.

Beny byl ve škole dost populární, pár kluků od nás ze třídy za ním dolezalo, zvali ho k sobě domů nebo mu nepokrytě naznačovali, že by se klidně stavili u něj. On si však ode všech udržoval odstup, byl na ně příjemný a svoje odmítnutí vždy doprovodil nějakou záminkou, ale se mnou to nedělal. Tehdy jsem si možná neuvědomoval, jak moc pro mě znamená být vítaný nejen v jeho životě, ale i v domě jeho rodičů.

„Jo, ale co chceš dělat tady? Nedá se...“

Na dveře jeho pokoje někdo zaklepal.

„No?“ houknul Beny.

Když jeho máma nahlédla dovnitř, usmála se, ale její výraz nebyl upřímný. Už jako dítěti mi na něm něco nesedělo, ale tehdy jsem nedokázal popsat, co přesně je s ním špatně. „Beny, volal mi táta. Prej za chvíli dorazí. Zrušili mu jednu dovážku.“ Z jejího hlasu vystoupil osten neklidu.

„Dobře. Stejně půjdem s Mikym ven. Vypadá to, že by mohlo začít svítit slunko,“ odvětil její syn a já mimoděk vyhlédl z okna: obloha se kabonila a houfující se mraky se shlukovaly v jeden potměný chuchvalec. Přesto jsem neprotestoval.

„Ale teple se obleč,“ řekla mu, a než za sebou zavřela, věnovala mi krátký laskavý pohled.

„Tak jdem,“ vyzval mě a bez dalšího tlachání se začal soukat do mikiny.

Venku panoval lezavý chlad, který mi pronikal přes tenkou bundu až pod kůži, ale něco mě v duchu nabádalo, abych nic nenamítal a prostě si užil den se svým nejlepším kamarádem, i navzdory tomu, že lehce mžilo. Tušil jsem však, že až přijdu domů, máma spustí tu svou hlasitou tirádu o špinavých botách a kalhotách, zatímco Kryštof bude stát opodál a bude mým směrem vysílat posměšné obličej.

Ale vždycky mi to stálo za to.

Miky

Srpen 2003

Naši jeli se mnou a bratry k nedalekému rybníku, abychom se v dusném parnu mohli trochu smočit. Na poslední chvíli se k nám připojil i Beny, který se jen taktak vklínil na zadní sedadlo, takže jsme se po celou dobu tísnili jako sardinky v konzervě.

„Sedíš mi na ruce, ty vole,“ odstrčil Kryštof Jonáše, který mu to vrátil pohlavkem, a vysloužil si za to od bratra vražedný pohled.

„Máš se víc přitlačit ke dveřím.“

„Vždyť jsem až nadoraz, jestli sis nevšiml, ty demente,“ ohradil se prostřední bratr. Poslední týdny vybuchoval jako čertík v krabice.

„Uklidněte se tam vzadu, hergot!“ okřikl je oba táta. Máma, která seděla na místě spolujezdce, si nasadila sluneční brýle a kochala se výhledem na kukuřičná pole.

Slunce žhnulo jako pec a vzduch se tetelil nad rozpálenou silnicí. Teploměry atakovaly třiatřicet stupňů a předpovědi slibovaly přivály letních bouřek. Jedno z těch odpolední, na něž se nezapomíná.

Já seděl mezi Jonášem a Benym. Kamarád si opřel čelo o sklo, koukal jím ven, a ačkoliv se mohlo zdát, že ho zaujaly mohutné stromy v dálce, já tenhle jeho výraz okamžitě poznal. Ztratil se ve svých myšlenkách, bloumal ve

svém vlastním světě, kam směl jen on, tu neduchapřítomnost měl vepsanou přímo v obličeji. Často jsem uvažoval nad tím, co se mu honí hlavou. Málokdy jsem se ho na to ale zeptal a on mi jen zřídkakdy odpověděl. Slunce mu zvýrazňovalo tmavé vlasy a na bradě mu vyrašilo akné, na něž si ustavičně stěžoval. Opíral jsem se o něj ramenem, a přestože pootevřeným okýnkem proploval dovnitř čerstvý vzduch, panovalo ve voze nesnesitelné horko. Na pravém spánku se Benymu leskla stružka potu, cítil jsem tělesné teplo, co z něj vycházelo. Do nosu mi pronikala známá vůně, kterou jsem předtím moc nevnímal, ale teď, když jsem Benyho pozoroval, jeho modré oči v barvě pomněnek a těch pár nenápadných pih rozestých vedle nosu, nějakou moji skrytou část to vyprovokovalo, náhle, jako když vyletí špunt z láhve. Snímal jsem ho pohledem déle, než bylo záhodno, a sám jsem zprvu netušil, co to znamená.

Už nějaký čas jsem se potýkal se skutečností, že si mou pozornost uzurpují jiní kluci. Přišlo to tak pomalu a nenápadně, že jsem tomu v zárodku nepřikládal žádný velký význam a tak nějak si namlouval, že je to dočasné. Jasně, na tamtom klukovi se mi zamlouvaly vlasy, ten další mě zaujal svým urostlým tělem, ale nebyl důvod se znepokojovat. Jenže postupem času mě představy, které se mi vplížily do mysli, začaly nekontrolovatelně vzrušovat, a já se začal svých myšlenek děsit. Docházelo mi, že se mi nelíbí holky, žádná se nepromítala do mých tajných snění, a i když jsem silou vůle napínal svoji fantazii, nedostavil se žádný pocit vzrušení. Teprve když jsem si představil

kluka, hezkého a nahého, jsem ucítil ono chvění a rozjitření všech smyslů.

Bylo marné s tím bojovat, stejně jako se vzpírat gravitaci nebo dýchat, aniž bych do plic nasál vzduch, takže jsem nakonec veškerý svůj odpor vzdal a podvolil se tomu.

Ale Beny byl můj kamarád, můj nejlepší kámoš, k němuž jsem přece nesměl cítit něco silnějšího, překročit tu pomyslnou hranici, za kterou se dá jen stěží vrátit.

„Kluci, vzali jste mi to lehátko?“ ozvala se náhle zepředu máma, takže přerušila tok mých úvah.

„Jonáš ho měl vzít,“ ihned reagoval Kryštof.

„Já? Ty vole, tobě máma říkala, ať ho vezmeš,“ durdil se nejstarší brácha. „Já bral potápěčský brýle.“

„Takže jste ho nevzali. To jsem si mohla myslet,“ povzdychla si.

Dorazili jsme k vodě. Táta zaparkoval pod strom na udusaném plácku, který by kdokoliv soudný sotva označil za parkoviště, a všichni jsme se vysypali ven, popadli svoje ručníky a vydali se pěšinkou podél stromořadí k malé písčiné pláži. Jonáš s Kryštofem se pošťuchovali, až je musel táta znovu okřiknout, dost nahlas na to, aby se za ním otočilo pár lidí, co už leželi na dekách a slunili se.

„Čím jste starší, tím jste blbější, fakt,“ brblal táta.

„On si začal,“ stěžoval si prostřední bratr. „Pořád do mě reje.“

„Nechci slyšet už ani slovo, padejte oba do vody, hned,“ rozkázal táta a sám rozložil deku, aby se na ní mohli s mámou uvelebit. Oba milovali opalování, a než aby se čachtali v rybníce, radši celé hodiny leželi na slunci a chytali bronz.

Kryštof i Jonáš se v rekordním čase svlékli do plavek a vrhli se do rybníka, v němž si už nemálo lidí chladilo svoje určená těla.

„Miláčku, pojď, zajdeme pro něco k jídlu. Už jsem dlouho neměla cornetto,“ rozhodla máma. „Chcete něco, kluci?“ obrátila se na nás, ale oba jsme svorně zavrtěli hlavami.

„Chceš jít do vody?“ zeptal jsem se Benyho, jakmile se rodiče odebrali k malému stánku, s jehož majitelem se táta znal ještě ze základky.

„Potom. Chci se chvilku opalovat, jestli neva. Natřel bys mi záda?“ poprosil mě a já na kratičký okamžik ztuhl.

„Jasně,“ opáčil jsem a mermomocí se snažil, aby to vyznělo ledabyle, ale srdce se mi rozbušilo natolik, až se mi skoro splašil dech.

Beny si sundal tílko i kraťasy, po očku jsem ho pozoroval, což jsem nikdy dřív nedělal, a když přede mnou najednou stál jenom v malých modrých plavkách, moje oči sjížděly k jeho holým nohám, pupíku nebo rozkroku. Taký jsem se vysvlékl do plavek, v mámině tašce jsem našel tubičku krému a vymáčkl jsem si ho do dlaně. Zkoumavě jsem pozoroval Benyho záda, první náznaky svalů na jeho pažích, těch pár chloupků, co mu rašily v podpaží, drobnosti, kterým jsem doposud nevěnoval žádnou pozornost.

„Natřeš mi je teda?“ pobídl mě a já si uvědomil, že na něj civím, nehnutě jako sloup, s dlaní plnou opalovacího krému.

„Jo, jen jsem se zamyslel,“ zalhal jsem a začal jsem mu tu bílou hmotu jemně roztírat po potem nasáklé pokožce. Vtíral jsem mu ji do ramen a zad, a nakonec jsem zamířil

k oblasti beder. Neušlo mi těch pár droboučkových tmavých chloupků těsně nad zadkem.

Do mysli mi skočila erotická představa, tak neočekávaně, až mě to vyděsilo, a i když jsem se ji mermomocí snažil vytlačit z hlavy, zaplašit ji do nejhlubších temnot, nešlo to, pableskovala mi v mozku jako stroboskop: já a Beny, nazí, dotýkající se jeden druhého... Moje tělo na ni samozřejmě zareagovalo. Erekcce byla takřka okamžitá, vzrušení mi prosvištělo útroby jako uragán. Lehnul jsem si vedle něj na břicho, abych tu vybouleninu v plavkách zakryl, a pokoušel se myslet na něco legračního. V duchu jsem doufal, že si toho nikdo v okolí nevšiml.

„Seš v pohodě?“ strachoval se Beny a lehce nadzvedl hlavu.

„Jo, jen se asi taky budu chvilku opalovat,“ řekl jsem a cítil, jak erekcce ochabuje.

„Mám ti taky natřít záda?“ sondoval a mně se v tu chvíli zatajil dech.

„Ehm... po-kud se ti chce...“ zajíkl jsem se, a ačkoliv slunce nemilosrdně pražilo jako vybuchující sopka, po těle mi přeběhl mráz.

„Klidně.“

Slyšel jsem, jak popadl krém, a po chvíli mi začal krouživými pohyby natírat ramena. Vnímál jsem dotyk jeho prstů, tak intenzivní, že jsem nebyl schopný kloudně přemýšlet, a jenom jsem se jím nechal unášet. Skousl jsem si spodní ret, abych zadržel sten, co se mi dral z hrdla.

„Hotovo,“ prohlásil a zabořil se do ručníku vedle mě. „Není ti něco? Trochu se třeseš.“

„Ne,“ vypadlo ze mě kvapně, další slova bych ze sebe vysoukal jen ztěžka.

„Tak fajn.“

Naše lokty se o sebe lehce třely, tak nepatrně, až jsem nabyl dojmu, že si to jenom namlouvám, přesto se mě zmocnilo zvláštní jiskření, které jsem nebyl s to uhasit. Dýchal jsem do ručníku a marně krotil svoje libido.

Beny

Červenec 2004

S Mikulášem jsme si u jeho rodičů vyškemrali, že můžeme na malém kopečku asi půl kilometru za jejich zahradou přenocovat ve stanu, co mi naši darovali loni k narozeninám. Moje máma mi bez problémů dovolila přespat venku (otec zamručel cosi, co jsem si po svém vyložil jako souhlas), ale Mikyho rodiče tolik svolní nebyli. Zprvu se zdráhali, jeho máma tvrdila, že to venku vypadá na ošklivou bouřku, a jeho táta prohlásil, že stejně do rána nevydržíme, a až se v noci ocitneme sami a začne lít jako z konve, sakra prask sbalíme stan a se staženými zadky budeme uhánět zpátky domů. Nakonec svolili s tím, že nás přijde večer zkontrolovat Jonáš, kterému v té době táhlo na devatenáct.

„Říkal jsem, že nebude pršet,“ zadrmolil jsem, když jsme rozprostřeli nepromokavou plachtu a pomalu ji napínali pomocí konstrukce z tyčí. Venku se sice citelně ochladilo, takže jsme se nasoukali do mikin, ale z nebe se nesnesla jediná kapka.

„Mamka vždycky přehání. Jen nás nechtěla pustit,“ připustil Miky a pokrčil rameny. „Dívala se na zprávy a říkali tam, že z basy utekl nějaký nebezpečnej chlap, tak proto.“

Nikdy dřív bych žádného svého kamaráda neoznačil za nejlepšího. S většinou kluků, se kterými jsem se stýkal ve škole, jezdil se s nimi v parnu smočit k rybníku nebo s nimi

hrál na starém neudržovaném hřišti fotbal, jsem si úplně nerozuměl, rozhodně ne natolik, abych jim svěřoval svá tajemství. Rozebírali jsme všechno možné, ale s nikým z nich jsem nezabředl do vážnějšího hovoru ani se jim nezmiňoval s tím, co mě trápí.

S Mikym to bylo jiné. Mohl jsem mu říct téměř cokoliv a věděl jsem, že mě vyslechne a nikdy mě neodsoudí nebo se mi nebude posmívat, a tentýž postoj jsem k němu zaujímal i já. Mikuláš byl, na rozdíl ode mě, ve společnosti více lidí poněkud plachý, nevyčníval, vyznačoval se tichou, bojácnou a mírnou povahou, jen málokdy si koledoval o problémy, při vyučování nikdy nevyrušoval, hleděl si svého a čas trávil prakticky jen ve škole, u sebe v pokoji nebo se mnou někde venku. Já byl průbojnější, odolnější, možná i tak trochu lajdák, rozhodně jsem nebyl tak svědomitý a pečlivý jako on, a na svých necelých patnáct let jsem byl vysoký a dobře stavěný, mohutná ramena a silnější ruce i nohy mi zajistily respekt, takže by si mě ostatní kluci nikdy netroufli šikanovat. Když jsme nastoupili na druhý stupeň základky, pár rváčů to zkoušelo na Mikyho, dobírali si ho nebo k němu vysílali výhružné pohledy, ale jakmile pochopili, že jsme kamarádi a já ho vzal pod svoje ochranná křídla, dali mu pokoj.

„A kdy má vlastně přijít Jonys?“ zeptal jsem se. Akorát jsme do stanu natahali zbytek věcí a rozložili spacáky.

„Asi kolem desátý. Nechápu ale, proč nás musí kontrolovat. Nejsme už přece malý děcka,“ rozčiloval se Miky. Ač introvert, v mojí přítomnosti se dokázal uvolnit, zvlášť pokud se jednalo o žehrání na jeho starší bratry, kteří s ním

občas jednali jako s dítětem. „Naši to někdy hrozně přehání.“

„Asi to dělají pro klid duše,“ opáčil jsem. „To máš jedno. Jenom přijde a zas půjde.“

„Jen doufám, že zase nepřitáhne tu svou holku,“ ucedil Miky a protočil oči v sloup.

Jonáš přišel skoro o půl jedenácté, samozřejmě v doprovodu té svojí Lucky, co s ní chodil na střední. Bloncka se kolem něho ovíjela jako vinná réva a Jonys ji držel okolo pasu.

„Zdarec, brácha. Čau, Beny. Měl jsem vás jenom dojít zkontrolovat, jestli je všechno v cajku,“ prohlásil a tvářil se rádoby důležitě a autoritativně.

Neušlo mi, jak Miky obrátil oči v sloup. Několikrát mi tvrdil, že se Jonáš před tou holkou děsně předvádí, aby na ni udělal dojem, takže si hraje na velkého staršího bráchu víc, než by bylo zdravo. A protože byl podle Lucky Mikuláš roztomilý a líbila se jí sbírka plastových postaviček z animovaných filmů, kterou měl vystavenou na policičce nad postelí, často oba vtrhli do jeho a Kryštofova pokoje, aby s ním nezávazně poklábosili. Dokonce mu prý Jonáš nabídl dvě stovky, když sem tam prohodí, jak skvělý brácha je a jak mu se vším pomáhá. Kryštofa Jonášovo chování vytáčelo natolik, že pokaždé, když se dozvěděl, že Lucka přijede, popadl kolo a ujížděl co možná nejdál.

„Jsme v pohodě,“ odvětil Miky poněkud odtažitě. „Je nám skoro patnáct a jsme jenom půl kiláku za zahradou, proboha.“

„Hej, byl to nápad našich, ne můj,“ čertil se Jonys, ale jeho popuzený výraz hned zjhl, když ho Lucka chlácholivě

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Od první chvíle.***

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.